

Sygn. akt VII U 35/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Włodzimierz Czechowicz

Protokolant: apl. adw. Małgorzata Rejter

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 marca 2014 r. w W.

sprawy z wniosku A. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania od decyzji z dnia 20 lipca 2001 r., znak: (...)

postanawia:

odrzuć odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 17 grudnia 2013 roku odwołujący się A. N. złożył w ZUS II Oddział w W. odwołanie od decyzji z dnia **20 lipca 2001r.** o przyznaniu emerytury uprzednio pobierając rentę z tytułu niezdolności do pracy - nie zgadzając się ze sposobem obliczenia wysokości emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odrzucenie na podstawie art. 477⁹ § 1 i 3 k.p.c. podnosząc, iż odwołanie od tej decyzji zostało złożone z naruszeniem 30-dniowego terminu, przekroczenie terminu jest niewątpliwie nadmierne, zaś odwołujący się nie wykazał, że przekroczenie terminu do złożenia odwołania nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych (k-3).

Na rozprawie w dniu 19 marca 2014 roku odwołujący się popierał odwołanie od decyzji z dnia **20 lipca 2001** roku i podał, że nie wiedział, iż emerytura została źle naliczona, przy czym nie odwoływał się od tej decyzji.

W imieniu organu rentowego nikt się nie stawił, pełnomocnik i strona powiadomieni prawidłowo (k-12).

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga ustalił następujący faktyczny: w dniu **20 lipca 2001r.** organ rentowy przyznał A. N. emeryturę z dniem 25 lipca 2001 roku tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego (k. 5 a/r). Na odwrocie decyzji organ rentowy zawarł pouczenie o sposobie i terminie (1 miesiąca) wniesienia odwołania do Sądu. W aktach rentowych brak odwołania się od tej decyzji. W aktach rentowych znajdują się także kolejne decyzje podwyższające wysokość świadczenia i decyzje waloryzacyjne.

W dniu 30 września 2013 roku działający w imieniu odwołującego się fachowy pełnomocnik złożył w organie rentowym pismo z wnioskiem o wskazanie podstawy prawnej obliczenia wysokości emerytury, za której podstawę przyjęto podstawę wymiaru renty (k-83 a/r). Organ rentowy udzielił odpowiedzi pismem z dnia 15 października 2013 roku (k-94 a/r). W kolejnym piśmie, tym razem podpisanym przez odwołującego się, zwrócił się on

o ponowne wyjaśnienie przyczyn, dla których kwota bazowa wynosi 1540,20 zł zamiast 1683,27 zł (k-98 a/r). Organ rentowy udzielił odpowiedzi w dniu 19 listopada 2013 roku (k-101 a/r), kolejne pismo odwołującego się wpłynęło w dniu 25 listopada 2013 roku, na które organ rentowy udzielił odpowiedzi pismem z dnia 6 grudnia 2013 roku (karty bez numeracji w a/r).

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga zważył, co następuje: zgodnie z treścią art. 83 ust. 1 Ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz.U.2013.1442 j.t. z późn. zm.) Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności: ustalania wymiaru składek i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu składek, ustalania uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych oraz wymiaru świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w myśl art. 83 ust. 2 Ustawy, przysługuje odwołanie do właściwego sądu w terminie i według zasad określonych w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego. Jak wynika ponadto z przepisu art. 477⁹ § 1 k.p.c. odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w **terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji**. Stosownie zaś do przepisu § 3 tego artykułu Sąd odrzuci odwołanie wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się. Sąd Okręgowy miał przy tym na uwadze postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 września 1999r. zgodnie z którym, wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego po upływie 18 miesięcy od dnia doręczenia jej odpisu jest nadmiernie spóźnione i uzasadnia jego odrzucenie na podstawie art. 477⁹ § 3 k.p.c. (II UKN 490/99 OSNP 2001/2/57).

Sąd Okręgowy zważył ponadto, iż w aktach rentowych brak odwołania od decyzji z dnia 20 lipca 2001 roku, nie stanowią też odwołania w rozumieniu wskazanych wyżej przepisów pisma kierowane do organu rentowego począwszy od 30 września 2013 roku, jako że stanowiły one jedynie prośby o wyjaśnienie sposobu obliczenia podstawy wymiaru świadczenia. W aktach rentowych przed tą datą nie ma żadnych pism, które można było ewentualnie uznać za odwołanie od decyzji z dnia 20 lipca 2001 roku stosownie do tezy orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2004r. zgodnie z którym, czynność podjęta przez ubezpieczonego na piśmie lub do protokołu w terminie do złożenia odwołania, z której wynika, że nie zgadza się z decyzją organu rentowego, należy zakwalifikować jako odwołanie od decyzji art. 477⁹ § 1 k.p.c. (II UK 396/03 OSNP 2005/1/12). Istotne jest przy tym, że żadne ze wskazanych wyżej pism nie zostało złożone w terminie do złożenia odwołania.

Jak wynika z przepisu art. 477⁹ § 1 i 3 k.p.c. odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji. Sąd odrzuci odwołanie wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się.

Nie ulega też wątpliwości, że zaskarżona decyzja została wysłana dnia 30 lipca 2001 roku i została doręczona, pozostałe decyzje znajdujące się w aktach rentowych były w taki sam sposób wysyłane odwołującemu się i brak w aktach rentowych jakichkolwiek zastrzeżeń odwołującego się co do sposobu doręczania decyzji. Odwołujący się zresztą nie kwestionował faktu doręczenia mu zaskarżonej obecnie decyzji. Termin 1 miesiąca na złożenie odwołania od decyzji z dnia 20 lipca 2001r. upłynął więc co najmniej w roku 2001. W niniejszej sprawie bezspornym jest, że pismo jakie odwołujący się złożył w organie rentowym w dniu 17 grudnia 2013 roku zmierzające do zmiany decyzji z dnia **20 lipca 2001** roku zostało złożone z oczywiście nadmiernym przekroczeniem ustawowego terminu. Odwołujący się nie wskazał żadnych okoliczności usprawiedliwiających tak znaczne (**ponad dwunastoletnie**) opóźnienie w złożeniu odwołania, co więcej pobierał świadczenie od daty przyznania bez formułowania zastrzeżeń co do sposobu jego wyliczenia aż do dnia 30 września 2013 roku. Nie jest przy tym usprawiedliwieniem opóźnienia twierdzenie odwołującego się, iż nie złożył wcześniej odwołania od zaskarżonej obecnie decyzji gdyż nie wiedział, że „emerytura została źle naliczona”.

Odrzucając odwołanie Sąd Okręgowy miał na uwadze postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010 roku (sygnatura II UK 404/09 LEX nr 611422), który stwierdził, co następuje: w odrębnym postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych postępowanie o przywrócenie terminu w odniesieniu do odwołania, czyli pisma wszczynającego postępowanie, nie jest stosowane. Sąd z urzędu, w trakcie wstępnego badania sprawy, dokonuje nie tylko sprawdzenia zachowania przez stronę terminu do wniesienia odwołania, ale także - w przypadku stwierdzenia opóźnienia - ocenia jego rozmiar oraz przyczyny. Sąd ma dyskrecyjną możliwość potraktowania spóźnionego odwołania tak, jakby zostało wniesione w terminie. Może tego dokonać pod warunkiem uznania, że przekroczenie terminu nie jest nadmierne oraz że nastąpiło z przyczyn niezależnych od skarżącego.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy Warszawa-Praga na podstawie przepisu 477⁽⁹⁾ § 1 i 3 k.p.c. odrzucił odwołanie jako wniesione po upływie ustawowego terminu.